

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 i art. 268a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017r., poz. 1257) oraz art. 18 ust. 4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012r., poz. 576 ze zm.), po rozpatrzeniu odwołania od decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji w Poznaniu z dnia 2 sierpnia 2017r. nr B 1261/A/2017 (A-III-19085/DiT/17/AMK – dec) cofającej pozwolenie na broń palną myśliwską

UCHYLAM ZASKARŻONĄ DECYZJĘ W CAŁOŚCI I ORZEKAM O ZACHOWANIU POZWOLENIA NA BROŃ PALNĄ MYŚLIWSKĄ

Uzasadnienie

W dniu 05.07.2017r. Komendant Wojewódzki Policji w Poznaniu wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie cofnięcia Panu pozwolenia na broń palną myśliwską, ponieważ ustalił, iż wymieniony pomimo tego, że na mocy decyzji Wielkopolskiego Komendanta Wojewódzkiego Policji w Poznaniu z dnia 26 czerwca 2012r. uzyskał pozwolenie na 3 egzemplarze broni palnej do celów łowieckich, to do chwili obecnej nie nabył żadnej jednostki broni, co oznacza, że p. nie realizuje celu do którego uzyskał pozwolenie, ponieważ nie wykonuje polowań. Zatem zdaniem organu I instancji ustaly okoliczności faktyczne uzasadniają potrzebę dalszego posiadania przez niego pozwolenia na tę broń. Postępowanie to zakończono wydaniem w dniu 2 sierpnia 2017r. na podstawie art. 18 ust. 4 ustawy o broni i amunicji decyzji cofającej mu pozwolenie na broń palną myśliwską.

Od tej decyzji p. wniósł, w ustawowym terminie, odwołanie do Komendanta Głównego Policji zarzucając zaskarżonej decyzji naruszenie art. 18 ust. 4 ustawy o broni i amunicji poprzez uznanie, że ustaly okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę do jego wydania oraz naruszenie art. 9 ust. 1 i 6 ustawy o broni i amunicji poprzez wskazanie, że pozwolenie na broń ma charakter czasowy, tj. nakazuje w określonym czasie zrealizowanie uprawnienia do nabycia broni, które wynika z nabycia prawa do jej posiadania na podstawie decyzji właściwego komendanta wojewódzkiego Policji. Dlatego też wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania administracyjnego w sprawie cofnięcia mu pozwolenia na broń.

Po przeprowadzeniu postępowania i ponownym rozpatrzeniu sprawy Komendant Główny Policji stwierdza, co następuje

Zgodnie z dyspozycją art. 18 ust. 4 ustawy o broni i amunicji, właściwy organ Policji może cofnąć pozwolenie na broń, jeżeli ustaly okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę do jego wydania.

Aby ocenić czy zostały przesłanki powyższego przepisu prawa, należy ustalić (określić), jakie przesłanki (okoliczności) zadecydowały o przyznaniu stronie pozwolenia.

Nie można też pominąć faktu, a co uczynił organ I instancji, że przepis ten ma charakter fakultatywny, a zatem rozstrzygając na jego podstawie, organ administracji winien kierować się także zasadą celowości i słuszności rozstrzygnięcia wyrażoną w art. 7 kpa, nakazującym uwzględnianie interesu indywidualnego (słusznego interesu obywateli) i interesu społecznego.

Przepis ten ogranicza swobodę organu administracyjnego w kształtowaniu treści rozstrzygnięcia, zwłaszcza w tych przypadkach, kiedy przepisy prawa materialnego pozostawiają temu organowi swobodę w ustaleniu następstw prawnych faktu uznanego za udowodniony.

Jak wynika z akt sprawy, podstawą do wydania stronie pozwolenia na broń palną do celów myśliwskich był fakt, iż nie stanowiła ona zagrożenia dla samej siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz, że przedstawiła ważną przyczynę posiadania broni, jaką była przynależność do Polskiego Związku Łowieckiego i posiadanie uprawnień do wykonywania polowania (decyzja, k. 32). Dlatego też w celu ustalenia czy okoliczności, które w przeszłości zdecydowały o wydaniu stronie pozwolenia na broń palną do celów myśliwskich nie ustały, istotne znaczenie ma nie to, czy strona zakupiła broń palną myśliwską w ramach przyznanego jej na mocy decyzji Wielkopolskiego Komendanta Wojewódzkiego Policji w Poznaniu z dnia 26 czerwca 2012r. pozwolenia, a to czy nadal należy do Polskiego Związku Łowieckiego, ponieważ – wbrew stanowisku organu I instancji – żaden przepis prawa materialnego nie warunkuje utrzymania pozwolenia na broń palną do danego celu od zakupu broni palnej, na którą posiadacz uzyskał pozwolenie. Nie ma racji też organ twierdząc, że brak legitymacji posiadacza broni (dokumentu potwierdzającego legalność posiadania broni) uniemożliwia stronie użyczenie broni od innych myśliwych. W myśl bowiem art. 28 ustawy o broni i amunicji broni odpowiadającej celom łowieckim i broni odpowiadającej celom sportowym oraz amunicji do takiej broni można użyczać osobom posiadającym pozwolenie na broń wydane w celach łowieckich lub sportowych, a dokumentem potwierdzającym posiadanie pozwolenia na broń do danego celu jest nie legitymacja posiadacza broni, ale bez wątpienia decyzja, na mocy której strona uzyskała pozwolenie na broń palną do celów łowieckich, czyli sensu stricto pozwolenie na broń.

W świetle powyższego skoro strona nadal jest członkiem Polskiego Związku Łowieckiego, to nie ma podstaw do zastosowania wobec niej przepisu art. 18 ust. 4 ustawy o broni i amunicji, ponieważ okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę do wydania stronie pozwolenia na broń palną myśliwską nie ustały. Co więcej, poczynione przez organ I instancji ustalenia co do samej strony nie świadczą, aby pozostawienie jej prawa do broni palnej myśliwskiej narażało na uszczerbek interes społeczny, tj. iż jego racje są na tyle ważne i znaczące, że pozwolenie na tę broń należy jej cofnąć. Przeciwnie, posiada pozytywną opinią w miejscu zamieszkania, nie stwierdzono, aby przejawiała skłonności do nadużywania alkoholu bądź podobnie działających środków, ani utrzymywała kontakty ze środowiskiem przestępczym (k. 46). Nie figuruje też w Krajowym Rejestrze Karnym jako osoba karana (k. 47).

Skoro zatem nie zachodzi przesłanka, na podstawie której cofnięto stronie pozwolenie na broń palną myśliwską, w ustalonym stanie faktycznym i prawnym, decyzję organu I instancji należało w całości uchylić i zachować pozwolenie na tę broń, co Komendant Główny Policji orzekł w sentencji.

Natomiast odnosząc się do wniosku strony o umorzenie postępowania wyjaśnić należy, że nie ma podstaw prawnych do takiego rozstrzygnięcia. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 105 § 2 kpa, organ administracji publicznej może umorzyć postępowanie, jeżeli wystąpi o to strona, na której żądanie zostało ono wszczęte, a nie sprzeciwiają się temu inne strony oraz gdy nie jest to sprzeczne z interesem społecznym. W przypadku zatem wszczęcia postępowania z urzędu, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, nie może mieć zastosowania przepis art. 105 § 2 kpa. Natomiast na podstawie art. 105 § 1 kpa postępowanie umarza się (obligatoryjnie), gdy z jakiegokolwiek przyczyny stało się ono bezprzedmiotowe w całości albo w części.

Bezprzedmiotowość ta wynikać może z różnych przyczyn, m.in. zaistnieje w sytuacji, gdy strona cofnie odwołanie lub organ ustali, że wnoszący odwołanie nie jest stroną postępowania. W sprawie przyczyny takie nie występują, bowiem postępowanie dotyczy jego uprawnienia wynikającego z prawa do posiadania broni palnej do celów myśliwskich, które to uprawnienie ustało w związku z cofnięciem mu pozwolenia przez organ I instancji, na co wniósł stosowny środek zaskarżenia. Okoliczność, że Komendant Główny Policji, jako organ II instancji w toku postępowania odwoławczego ocenił inaczej materiał dowodowy niż organ I instancji, tj. uznał, że nie zachodzi wobec strony przesłanka, o której mowa w art. 18 ust. 4 ustawy o broni i amunicji, może być zatem rozpatrzona jedynie w trybie odwoławczym, tj. na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 kpa, zaś art. 105 § 1 kpa nie ma w tym przypadku zastosowania.

Pouczenie

Decyzja niniejsza jest ostateczna /art. 15, art. 127 § 1 i art. 16 § 1 kpa/. Zgodnie z art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi /Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, ze zm./ na decyzję przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie ul. Jasna 2/4, którą wnosi się za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji w Warszawie, 02 – 514 Warszawa ul. Puławska 148/150 – w terminie 30 dni od doręczenia decyzji. Skarga powinna odpowiadać wymogom, o których mowa w art. 57 § 1 w zw. z art. 46 § 1 – 3 i art. 47 § 1 przywołanej ustawy. W szczególności skarga musi zawierać: oznaczenie sądu, imię, nazwisko lub nazwę skarżącego, oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby skarżącego, a w razie ich braku – adres do doręczeń; wskazanie zaskarżonej decyzji, oznaczenie organu, którego działania lub bezczynności skarga dotyczy, określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego, podpis osoby wnoszącej skargę, a w przypadku wniesienia jej przez pełnomocnika – jego podpis z załączonym do skargi pełnomocnictwem. Do skargi należy dołączyć jej odpisy w ilości po jednym dla każdej ze stron oraz dla organu, którego decyzja jest przedmiotem zaskarżenia. Zgodnie z art. 64a ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi od decyzji, o której mowa w art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego /Dz. U. z 2017 r. poz. 1257/, skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji – w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Do sprzeciwu od decyzji stosuje się odpowiednio przepisy o skardze. Na podstawie § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi /Dz. U. Nr 221, poz. 2193 ze zm./ wpis stały w sprawach skarg na akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa wynosi 200 (dwieście) zł. Wpis wplaca się do kasy właściwego sądu administracyjnego lub na rachunek bankowy tego sądu /§ 5 ust. 1/. Strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów postępowania przed sądem administracyjnym albo przyznanie prawa pomocy /art. 107 § 1 pkt 9 kpa/. Prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w toku postępowania /art. 243 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi/.

z up.

Otrzymują:

2. Komendant Wojewódzki Policji w Poznaniu
3. a/a.

NACZELNIK
Wydziału Postępowan Administracyjnych
Biura Mediacji
Komendy Głównej Policji
ml. insp. Agnieszka ROSIAK

